

Při svých pochůzkách nedaleko po sídlišti jsem viděl dva náctileté kluky, jak se loudali s velkými sportovními taškami, ze kterých čouhaly florbalové hole, a povídali si. „Vypadáte jako velcí kamarádi!“ utrousil jsem na jejich adresu s úsměvem. „No to jsme,“ prohlásil jeden z nich a oba se zastavili.

Během pár desítek sekund jsem se dozvěděl, že jeden je Tomáš a druhý Nikolas. Dneska na tréninku hráli proti sobě a tudíž jeden vyhrál a druhý prohrál, ale příště to určitě bude naopak. □ Nikolas studuje gymnázium, tátu má původem z Řecka a máma je zdravotní sestra. Tomáš hrával tenis, ale teď zkouší florbal a jde mu to, bydlí táhle v tom paneláku. Chvíli jsme si povídali taky o kráse a důležitosti přátelství a jak ho rozvíjet a chránit. Správně odhaduješ, že jsme se aspoň krátce dostali i k Ježíši.

Nikolas se podíval do mobilu a řekl, že se mu sice vůbec nechce, ale že už fakt musí jít. Ale ještě se zarazil. „Nikdo dospělý se s námi takhle nikdy nebavil, moc díky.“ A plácli jsme si „high five“.

Jen tak Ti chci říct, že lidé u nás jsou nesmírně hladoví i po Tvém žehnání: po tvém úsměvu, po otázce a pozornosti, po tvém naslouchání, po vyjádření přízně a zájmu... Ty máš toho požehnání přece dost! Nebo aspoň víš, kam si pro ně zajít...